

Sygn. akt V KK 134/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2020r.,

sprawy **M. C.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 17 grudnia 2019r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 lutego 2019r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z 18 lutego 2019r., skazał M. C. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego środek karny z art. 41 a § 2 k.k. za przestępstwo określone w art. 200 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. polegające na seksualnym wykorzystaniu w okresie od 2014r. do maja 2016r. swojego małoletniego poniżej lat 15 syna M. C. . Sąd Okręgowy w O. po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2019r. apelacji obrońcy (co do winy) i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (co do

środka karnego na niekorzyść oskarżonego) – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc zarzut rażącego i mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. przez oparcie go na dowodach wybiórczo ocenionych, a nadto art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie apelacji. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Cała argumentacja, ukazująca wywiedzioną przez obrońcę kasację jako ewidentnie chybioną, wyłożona została w sposób wszechstronny i wyczerpujący w prokuratorskiej odpowiedzi na nią. W istocie oskarżyciel publiczny ustosunkował się w swoim piśmie procesowym do wszystkich tez zgłaszanych przez skarżącego. Sąd Najwyższy ocenił prokuratorskie wywody jako w pełni przekonujące i w gruncie rzeczy nie wymagające ani poszerzenia, ani pogłębienia. Zatem postąpieniem zbytecznym, a więc i w jakimś sensie nieracjonalnym byłoby ich powtarzanie.

Za celowe Sąd Najwyższy uznał jedynie odnotowanie, że ze względu na treść art. 519 k.p.k. *stricte* kasacyjny charakter miało tylko twierdzenie skarżącego o naruszeniu przez Sąd drugiej instancji art. 433 § 2 k.p.k. Nie zasługiwało ono jednak na uwzględnienie, bowiem Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy. Szczególnie wnikliwej analizie poddał dokonaną przez Sąd *a quo* ocenę dowodów mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy: zeznań małoletniego pokrzywdzonego i opinii biegłego psychologa M. G..

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Decyzja o zwolnieniu skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne podyktowana była względami słuszności; chodziło o to, że na skazanym ciąży

obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego pokrzywdzonego (art. 624 § 1 *in fine* k.p.k.).